

Cauza C-222/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

22 martie 2021

Instanța de trimitere:

Obvodní soud pro Prahu 1 (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

1 octombrie 2020

Reclamantă:

České dráhy, a.s.

Pârâți:

Univerzita Pardubice și alți 103 pârâți

ORDONANȚĂ

Obvodní soud pro Prahu 1 (Tribunalul Districtual Praga 1, Republica Cehă)
[omissis] în cauza

reclamant: **České dráhy, a.s.,**

[omissis] Praga 1

cu privire la acțiunea în conformitate cu partea a cincea din občanský soudní řád
(Codul de procedură civilă).

decide:

[omissis] [suspendarea procedurii]

[omissis] În temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii
Europene (denumit în continuare „TFUE”), Obvodní soud pro Prahu 1 (Tribunalul
Districtual Praga 1) adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele
întrebări preliminare:

- 1) Legislația națională prevăzută în partea a cincea a zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă), cu modificările ulterioare (denumită în continuare „o.s.ř.”) îndeplinește cerințele controlului jurisdicțional al deciziilor adoptate de organismul de reglementare în conformitate cu articolul 56 alineatul (10) din Directiva 2012/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 noiembrie 2012 privind instituirea spațiului feroviar unic european (denumită în continuare „Directiva 2012/34”)?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, faptul că deciziile organismului de reglementare sunt înlocuite cu hotărâri pe fond pronunțate de diversele instanțe de drept comun cu privire la nivelul tarifelor de utilizare a infrastructurii în cadrul procedurilor la care participă solicitanții și administratorul infrastructurii, fără implicarea organismului de reglementare, este compatibil cu articolul 56 alineatul (6) din Directiva 2012/34?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, cerințele privind instituirea unui organism național unic de reglementare în sectorul feroviar prevăzute la articolul 55 alineatul (1) din Directiva 2012/34, cele privind funcțiile organismului de reglementare prevăzute la articolul 56 alineatele (2), (6), (11) și (12) din Directiva 2012/34 și cele privind colaborarea dintre organismele de reglementare prevăzută la articolul 57 alineatul (2) din Directiva 2012/34 permit ca deciziile emise de organismul de reglementare să fie înlocuite cu hotărâri ale instanțelor comune individuale care nu sunt ținute de starea de fapt constatată de organismul de reglementare?

[omissis] [procedură națională]

Praga, 1 octombrie 2020

[omissis]

[OR 2] OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 1 (Tribunalul Districtual Praga 1)

[omissis]

[omissis] [adresa instanței de trimitere, referința dosarului, adresa Curții de Justiție a Uniunii Europene, numele judecătorului stagiar]

24 martie 2021

[omissis] **[OR 3]** [omissis] **[OR 4]** [omissis] [numele și numerele de identificare ale reclamantului și ale celor 104 părți]

Doamnelor și domnilor,

ca răspuns la cererea dumneavoastră din 4 martie 2021 privind o scurtă sinteză (de preferință pe o pagină A4) cu privire la natura și desfășurarea procedurii conduse de Obvodní soud pro Prahu 1 (Tribunalul Districtual Praga 1) [omissis], în cadrul căroră -a ridicat și apoi a fost adresată, la 2 martie 2021, Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară, dorim să vă informăm că, având în vedere obiectul cauzei, numărul de părți din procedură și numărul de documente prezentate de acestea, instanța a fost obligată să procedeze astfel încât, în ceea ce privește circumstanțele în care sunt adresate întrebările preliminare, să se refere la documentele relevante din dosarul cauzei, care este transmis ca anexă la prezentul e-mail.

Temeiul prezentei cauze este următorul:

Prin cererea introdusă la 21 octombrie 2019, reclamantul, České dráhy, a.s., a solicitat **înlocuirea punctului 2** din Hotărârea Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (Oficiul pentru Accesul la Infrastructura de Transport, denumit în continuare „Oficiul”) din 5 martie 2019 [omissis] cu conținutul: „Articolul II, precum și articolul III alineatele (1) și (2) din anexa 1 la Prohlášení 2019 (Documentul de referință al rețelei din 2019) nu sunt contrare Drahách (Legea feroviară)” și **punctului din hotărârea respectivă privind articolul IV din anexa 1 la Prohlášení 2019 (Documentul de referință al rețelei din 2019)** cu conținutul: „Articolul IV din anexa 1 la Prohlášení 2019 (Documentul de referință al rețelei din 2019) este contrară articolului 33 alineatul (3) litera (k) din zákon o drahách (Legea feroviară). Oficiul acordă Univerzita Pardubice, Dopravní fakulta Jana Pernera (Universitatea din Pardubice, Facultatea de Transporturi Jan Perner, Republica Cehă) un termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, după care aplicarea articolului II, articolului III alineatele (1) și (2) și articolului IV din anexa 1 la Prohlášení 2019 (Documentul de referință al rețelei din 2019) nu este permisă”.

La data de 13 august 2020, Oficiul a formulat o **cerere de decizie preliminară** cu următoarea **motivare**:

În cadrul unei proceduri administrative [*omissis*], Oficiul a examinat din oficiu, în temeiul articolului 34e din Legea feroviară, conformitatea cu respectiva lege a documentului intitulat Prohlášení o dráze celostátní a o veřejně přístupných vlečkách provozovaných společnostmi České dráhy a. s., platné pro jízdní řád 2018/19 (aviz privind căile ferate naționale și sidingurile accesibile publicului gestionate de České dráhy a.s., aplicabile calendarului 2018/2019, și anume documentul de referință al rețelei în sensul articolului 27 din Directiva 2012/34, denumit „Documentul de referință al rețelei din 2019”) și la data de 5 martie 2018 a emis o hotărâre [*omissis*]. **[OR 5]** Administratorul infrastructurii este České dráhy, a.s. (denumit în continuare „administratorul”) în timp ce de alocarea (repartizarea) capacității este responsabilă Univerzita Pardubice, Dopravní fakulta Jana Pernera (Universitatea din Pardubice, Facultatea de Transporturi Jan Perner, denumită în continuare „repartitorul”). Administratorul a depus către președintele Oficiului o cerere de reexaminare a cazului în legătură cu această hotărâre. Prin hotărârea din 20 august 2020 [*omissis*], Președintele Oficiului a confirmat decizia Oficiului emisă în primă instanță.

În cadrul procedurii administrative, Oficiul a evaluat din oficiu legalitatea Anexei 1 la Documentul de referință al rețelei din 2019 cu titlul „Návrh ujednání o sankčních platbách za narušení provozování drážní dopravy, včetně nestranného způsobu mimosoudního řešení sporů týkajících se narušení provozování drážní dopravy na dráze” (proiect de acord privind sancțiunile pentru perturbarea rețelei feroviare, inclusiv privind o modalitate imparțială de soluționare extrajudiciară a litigiilor privind perturbările rețelei feroviare pe liniile de cale ferată). Acesta este un plan de implementare a sancțiunilor prevăzute la articolul 35 din Directiva 2012/34. Reprezintă o componentă a stabilirii tarifelor pentru accesul la infrastructură și la sistemul de tarifare a infrastructurii care sunt reglementate de capitolul IV secțiunea 2 din Directiva 2012/34. A fost transpus în legislația cehă prin articolul 33 alineatul (3) litera (k) din Legea feroviară.

Oficiul a hotărât că, în cazul acelor sancțiuni care nu sunt legate de perturbarea exploatării rețelei feroviare, reglementarea taxelor de sancționare în conformitate cu articolul 33 alineatul (3) litera (k) din Legea feroviară nu se aplică, prin urmare articolul II, articolul III, alineatele (1) și (2) și articolul IV din Anexa 1 la Documentul de referință al rețelei din 2019 sunt contrare articolului 33 alineatul (3) litera (k) din Legea feroviară.

Participant la procedura administrativă inițială în fața Oficiului și administrator al infrastructurii, České dráhy, a.s. a introdus o acțiune în fața Obvodní soud pro Prahu 1 (Tribunalul Districtual Praga 1) în temeiul părții a cincea din o.s.ř., în care a solicitat ca Obvodní soud pro Prahu 1 (Tribunalul Districtual Praga 1) [*omissis*] să reexamineze cauza și, în conformitate cu articolul 250j din o.s. ř., să înlocuiască decizia Oficiului cu propria hotărâre.

În conformitate cu articolul 56 alineatul (10) din Directiva 2012/34, statele membre se asigură că hotărârile luate de organismul de reglementare sunt supuse controlului jurisdicțional. Cu toate acestea, procedurile judiciare desfășurate în

temeiul părții a cincea din o.s.ř. nu constituie [omissis] [greșeală de tipar] un control jurisdicțional al hotărârii organismului de reglementare.

Instanța examinează cauza soluționată în cadrul procedurilor administrative în întregime de la zero, are dreptul de a se pronunța independent de hotărârea anterioară a organismului de reglementare și nu este obligată să răspundă argumentelor adoptate în hotărâre. Instanța nu are competența de a anula o hotărâre a unui organism de reglementare și de a o trimite organismului de reglementare în scopul reexaminării. Instanța poate respinge acțiunea sau poate decide ea însăși cauza, înlocuind astfel hotărârea organismului de reglementare. Organismul de reglementare are posibilitatea minimă de a-și apăra hotărârea în instanță.

Concluziile de mai sus au fost confirmate de Hotărârea Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă) din 21 iunie 2007, cauza I As 53/2006: „Instanțele care se pronunță în temeiul dispozițiilor părții a cincea din o.s.ř. nu controlează hotărârea organismului administrativ, ci înlocuiesc hotărârea acestuia, ajungând de facto în poziția autorității care emite hotărârea.”

În Republica Cehă există în total 86 de instanțe competente să soluționeze plângerile formulate în temeiul părții a cincea din o.s.ř., competența teritorială fiind stabilită pe baza sediului părților din procedură. Există o posibilitate reală ca instanțele civile individuale să pronunțe hotărâri complet diferite privind conformitatea documentelor de referință ale rețelei cu Legea feroviară.

În consecință, aceste hotărâri individuale ale unor instanțe civile independente, care pot eventual să nu fie armonizate de jurisprudența instanțelor superioare, se pot substitui uniformității controlului exercitat de organismul de reglementare.

Având în vedere reglementarea descrisă mai sus a procedurilor judiciare în conformitate cu partea a cincea din o.s.ř., fiecare instanță civilă din Republica Cehă acționează în principiu, în mod independent, în calitate de organism de reglementare pentru sectorul feroviar. Acest lucru contravine articolului 55 alineatul (1) din Directiva 2012/34, conform căruia fiecare stat membru înființează un organism național unic de reglementare în sectorul feroviar.

Sistemul judiciar administrativ respectă pe deplin cerințele controlului jurisdicțional al deciziilor organismului de reglementare în conformitate cu articolul 56 alineatul (10) din Directiva 2012/34. O singură instanță administrativă ar fi întotdeauna competentă să soluționeze căile de atac îndreptate împotriva deciziilor unui organism de reglementare. Procedurile desfășurate în temeiul soudní řád správní (Codul de procedură administrativă judiciară, denumit în continuare „s.ř.s.”) au caracter de casație. Instanța poate anula o decizie pe motive de nelegalitate sau de vicii de procedură. Organismul de reglementare adoptă apoi din nou o decizie cu privire la caz, însă este ținut de analiza juridică efectuate de instanța de contencios administrativ.

[OR 6] Directiva 2012/34 a fost transpusă în Legea feroviară abia după pronunțarea hotărârea Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă). De asemenea, a fost adoptată zákon č.320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (Legea nr. 320 din 2016 privind Oficiul pentru Accesul la Infrastructura de Transport), în temeiul căreia/prin care a fost înființat un organism de reglementare pentru a prelua funcția organismului de reglementare din Drážní úřad (Autoritatea Feroviară, Republica Cehă).

Instituirea revizuirii conformității documentelor de referință ale rețelei cu Legea feroviară a fost, de asemenea, reglementată ca urmare a transpunerii Directivei 2012/34, astfel încât organismul de reglementare se limitează să evalueze conformitatea documentului de referință al rețelei cu legea, fără a-l înlocui cu un conținut specific. Organismul de reglementare efectuează această evaluare a documentului de referință al rețelei *ex novo* și din oficiu.

În plus, s-a pronunțat de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene o hotărâre care privea o cauză similară și ar trebui să se aplice prezentei cauze.

Este vorba despre Hotărârea Curții de Justiție (Camera a cincea) din 9 noiembrie 2017, CTL Logistics GmbH vs DB Netz AG, C-489/15, EU:C:2017:834.

Cu titlu suplimentar, Oficiul adaugă că Directiva 2012/34 a înlocuit Directiva 2001/14 anterioară și, astfel, reglementează în mod similar problematica documentului de referință al rețelei și controlul acesteia de către organismul de reglementare. În articolele 55 și 56 din Directiva 2012/34, cerințele referitoare la organismul de reglementare au fost extinse și consolidate în mod considerabil, în raport cu articolele 30 și 31 din Directiva 2001/14. Elementul de noutate constă în accentul pus pe existența unui organism de reglementare unic.

Potrivit Oficiului, Hotărârea CJUE în cauza CTL Logistics este pe deplin aplicabilă prezentei proceduri și, din acest motiv, controlului jurisdicțional al procedurii Oficiului efectuat în conformitate cu partea a cincea din o.s.ř. este contrar obiectivului Directivei 2012/34, care se opune aplicării dispozițiilor naționale potrivit cărora procedurile organismului de reglementare referitoare la documentul de referință al rețelei fac obiectul unui control jurisdicțional în temeiul părții a cincea din o.s.ř.

În conformitate cu articolul 99 din o.s.ř., este permisă închiderea procedurilor printr-o tranzacție judiciară între părți. În cazul în care instanța aprobă tranzacția, aceasta ar însemna în esență că legalitatea documentului de referință al rețelei ar fi determinată, de fapt, de acordul dintre solicitanți și administratorul infrastructurii.

Încheierea unei tranzacții nu ar fi în conformitate cu articolul 56 alineatul (1) din Directiva 2012/34, întrucât acesta prevede că recursurile împotriva deciziilor luate de către administratorul infrastructurii sau, după caz, de către întreprinderea feroviară sau de către operatorul unei infrastructuri de servicii în ceea ce privește documentul de referință al rețelei și criteriile prevăzute în aceasta sunt examinate de către organismul de reglementare. Directiva 2012/34 prevede, de asemenea, că

hotărârea organismului de reglementare este obligatorie pentru toate părțile care intră sub incidența deciziei respective și nu face obiectul unei reexaminări din partea unui alt organism administrativ.

Deciziile Oficiului privind evaluarea conformității documentelor de referință ale rețelei cu Legea feroviară în conformitate cu articolul 34e din Legea feroviară ar fi complet privată de sens dacă părțile din procedură ar putea oricând să eludeze Oficiul și să încheie o tranzacție, caz în care poziția Oficiului nu ar avea nicio relevanță. Arbitrul final al legalității documentelor de referință ale rețelei nu ar fi, prin urmare, Oficiul, ci [administratorul infrastructurii] care repartizează capacitatea și solicitanții de capacitate, care ar conveni între ei dacă documentele de referință ale rețelei sunt sau nu legale.

În conformitate cu articolul 56 alineatul (10) din Directiva 2012/34, hotărârile luate de organismul de reglementare sunt supuse controlului jurisdicțional. Această dispoziție nu trebuie interpretată în niciun caz în sensul că instanțele pot, în loc să revizuiască procedurile desfășurate de organismul de reglementare sau deciziile acestuia, să îndeplinească efectiv funcția de organism de reglementare.

Privatizarea activităților de reglementare ale Oficiului contravine principiului protecției părții mai slabe la contract, întrucât Oficiul, în desfășurarea activităților sale de reglementare, trebuie, de asemenea, să se asigure că administratorul infrastructurii feroviare nu abuzează de poziția sa naturală de monopol în raport cu întreprinderile feroviare individuale.

În cazul controlului jurisdicțional al procedurilor desfășurate din oficiu de Oficiu, astfel cum se întâmplă în prezenta cauză, Oficiul ar putea adopta o decizie care nu este conformă nici cu așteptările solicitantului, nici cu cele ale administratorului infrastructurii și ale repartitorului de capacitate. Presupunând că, într-un astfel de caz, nicio parte din procedură [OR 7] nu ar fi acționat împotriva reclamantului, aceasta ar fi avut o situație procedurală foarte favorabilă fără niciun oponent și ar fi putut eluda organismul de reglementare.

Cauza în care este sesizată instanța [de trimitere] privește stabilirea tarifelor de utilizare a infrastructurii și a sistemului de tarifare, care sunt reglementate de capitolul IV secțiunea 2 din Directiva 2012/34.

În conformitate cu articolul 56 alineatul (6) din Directiva 2012/34, „[o]rganismul de reglementare se asigură că tarifele stabilite de către administratorul infrastructurii sunt în conformitate cu capitolul IV secțiunea 2 și sunt nediscriminatorii. Negocierile dintre solicitanți și administratorul infrastructurii cu privire la nivelul tarifelor de utilizare a infrastructurii sunt permise numai dacă sunt purtate sub supravegherea organismului de reglementare. Organismul de reglementare intervine dacă negocierile sunt susceptibile să contravină cerințelor prezentului capitol.”

În cadrul procedurilor desfășurate în conformitate cu partea a cincea din o.s.ř., cauza este reexaminată *ex novo*, inclusiv nivelul tarifelor în sensul articolului 56

alineatul (6) din Directiva 2012/34, dar fără supravegherea organismului de reglementare și fără posibilitatea intervenției sale. În opinia Oficiului, examinarea aceleiași cauze de către o instanță de drept comun fără participarea unui organism de reglementare este contrară dispozițiilor directivei menționate.

În sfârșit, aplicarea părții a cincea din o.s.ř. nu este conformă cu Directiva 2012/34 și pentru motivul că pentru revizuirea deciziilor Oficiului sunt competente instanțele administrative în unele cauze și instanțele civile în altele. Această situație se poate regăsi în special în cazurile în care prețurile - tarifele sunt stabilite în mod ilegal, de a căror aplicare răspunde administratorul infrastructurii, ca autor al unei încălcări. În cazul unei eventuale căi de atac, decizia Oficiului de a constata săvârșirea unei încălcări este judecată de instanța de contencios administrativ. Cu toate acestea, legalitatea prețurilor stabilite în documentele de referință ale rețelei va fi din nou soluționată de o instanță civilă. Controlul jurisdicțional al procedurilor organismului de reglementare sau al deciziilor acestuia în diferite tipuri de proceduri menționate la articolul 56 alineatul (1) din Directiva 2012/34 va varia în funcție de instanța competentă să soluționeze tipul de procedură în cauză.

În consecință, controlul jurisdicțional efectuat de diferite instanțe în diferite tipuri de proceduri judiciare va conduce la o lipsă de coerență a practicii de reglementare, ceea ce contravine obiectivului articolului 55 alineatul (1) din Directiva 2012/34, care prevede că fiecare stat membru înființează un organism național unic de reglementare în sectorul feroviar. Acest lucru poate determina coexistența a două procese decizionale necoordonate, fapt care contravine în mod clar obiectivului stabilit la articolul 56 din Directiva 2012/34.

Instanțele civile care se pronunță în conformitate cu partea a cincea din o.s.ř. nu îndeplinesc anumite cerințe pe care Directiva 2012/34 le impune în procesul decizional la organismul de reglementare. Aceste instanțe nu sunt obligate să își publice hotărârile în conformitate cu obligația prevăzută la articolul 56 alineatul (11) din Directiva 2012/34. În conformitate cu dispozițiile articolului 158 din o.s.ř., o hotărâre judecătorească pronunțată într-o procedură civilă se comunică numai părților din procedură. În cazul în care Oficiul nu este parte la procedură, nu există nicio obligație legală expresă de a trimite organismului de reglementare copii ale hotărârilor care îi înlocuiesc deciziile.

Instanțele civile nu au competență în temeiul articolului 56 alineatul (2) din Directiva 2012/34 pentru monitorizarea situației concurențiale pe piețele transportului feroviar și a activităților administratorilor infrastructurii în raport cu normele stabilite în documentul de referință al rețelei cu scopul de a preveni discriminarea solicitanților. Prin urmare, soluționarea cauzelor de către instanțe nu poate înlocui deciziile adoptate de un organism de reglementare.

În ceea ce privește tranzacția, instanțele civile nu se pot asigura că negocierile dintre solicitanți și administratorul de infrastructură cu privire la nivelul tarifelor de utilizare a infrastructurii au loc sub supravegherea unui organism de

reglementare, conform prevederilor articolului 56 alineatul (6) din Directiva 2012/34. Aceste tarife sunt specificate în documentul de referință al rețelei.

Instanțele civile nu au competența de a audita sau de a iniția audituri externe la administratorii de infrastructură, la operatorii de infrastructuri de servicii și, unde este relevant, la întreprinderile feroviare, pentru a verifica conformitatea cu dispozițiile de separare contabilă, astfel cum se prevede la articolul 56 alineatul (12) din Directiva 2012/34. Necesitatea efectuării auditurilor poate apărea și în cadrul procedurilor judiciare. **[OR 8]**

Instanțele civile nu au competența de a coopera îndeaproape cu organismele de reglementare pentru a-și acorda reciproc asistență în sarcinile de monitorizare a pieței, în tratarea plângerilor (inclusiv în ceea ce privește controlul documentelor de referință ale rețelei) și în derularea anchetelor, astfel cum se prevede la articolul 57 alineatul (2) din Directiva 2012/34

În Hotărârea Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) din 7 mai 2014, cauza nr. 1 As 28/2014–62, s-a constatat printre altele la punctul 29, că „Directiva 2001/14/CE impune la articolul 30 alineatul (6) asigurarea controlului hotărârilor organismului de reglementare, care în Republica Cehă este Drážní úřad (autoritate feroviară). Pe de altă parte, Directiva nu reglementează competența de fond a instanțelor din fiecare stat membru și, prin urmare, este de competența statelor membre să stabilească care instanță va avea competență asupra reexaminării hotărârii organismului de reglementare. În Republica Cehă, cerința controlului este, așadar, îndeplinită atât în cadrul procedurilor prevăzute la articolul 65 și următoarele din s.r.s., cât și în cazul procedurilor prevăzute în partea a cincea din o.s.ř., care, în principiu, trebuie considerate echivalente în acest sens. Întrucât competența de fond a instanței în prezenta cauză este determinată de legislația națională și nu este necesar să se interpreteze sau să se evalueze validitatea Directivei 2001/14/CE sau a altor dispoziții ale dreptului Uniunii Europene, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) nu adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară în sensul articolului 267 din TFUE”.

De atunci, au existat modificările menționate mai sus ale cerințelor aplicabile organismului de reglementare și a fost pronunțată Hotărârea CTL Logistics, citată anterior. Directiva 2012/34 nu reglementează competența de fond a instanței, ci reglementează procedura de adoptare a unei decizii. Prin urmare, nu mai este pe deplin adevărat că în Republica Cehă sunt îndeplinite cerințele pentru revizuirea hotărârilor în cazul ambelor tipuri de proceduri judiciare. În opinia Oficiului, procedurile în fața unei instanțe civile sunt contrare Directivei 2012/34. Din acest motiv, Oficiul solicită instanței să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei decizii preliminare în sensul articolului 267 din TFUE.

Prin urmare, Oficiul consideră că actuala legislație națională privind controlul jurisdicțional al deciziilor Oficiului în ceea ce privește compatibilitatea

documentelor de referință ale rețelei cu Legea feroviară, în conformitate cu partea a cincea din o.s.ř., este contrară Directivei 2012/34 din următoarele motive:

a. de la pronunțarea Hotărârii Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) a avut loc o modificare a reglementării juridice și a jurisprudenței, necesitând adresarea unei cereri de decizie preliminară,

b. nu este vorba despre un control jurisdicțional al deciziei Oficiului, ci despre o nouă hotărâre în aceeași cauză, ceea ce este contrar articolului 56 alineatul (10) din Directiva 2012/34,

c. instanțele de drept comun înlocuiesc deciziile Oficiului cu hotărârile lor și acționează astfel cu încălcarea articolului 55 alineatul (1) din Directivă, conform căreia ar trebui înființat un organism național unic de reglementare în sectorul feroviar,

d. jurisprudența a unui număr total de 86 de instanțe de drept comun competente din Republica Cehă ar înlocui uniformitatea controlului exercitat de organismul competent, cu excepția unui eventual control subsecvent al instanțelor care se pronunță asupra plângerilor împotriva deciziilor respectivului organism, având ca rezultat coexistența a două procese decizionale necoordonate, care este în contradicție clară cu obiectivul urmărit de articolele 55 și 56 din Directiva 2012/34,

e. prin posibilitatea unei soluționări judiciare între solicitanți și administratorul infrastructurii, organismul de reglementare este complet privat de funcțiile sale, ceea ce contravine în totalitate obiectivului Directivei 2012/34;

f. în procedurile civile judiciare, organismul de reglementare nu are capacitatea minimă de a-și apăra deciziile, iar hotărârile judecătorești care înlocuiesc deciziile Oficiului pot fi pronunțate independent de acțiunile organismului de reglementare,

g. nu este îndeplinită cerința specificată la articolul 56 alineatul (6) din Directiva 2012/34, potrivit căreia negocierile dintre solicitanți și administratorul infrastructurii cu privire la nivelul tarifelor de utilizare a infrastructurii pot avea loc numai dacă sunt purtate sub supravegherea organismului de reglementare,

h. instanțele civile nu îndeplinesc nici cerințele prevăzute la articolul 56 alineatele (2), (11) și (12) și la articolul 57 alineatul (2) din Directiva 2012/34. **[OR 9]**

Pentru informații suplimentare care pot fi relevante, ne rezervăm dreptul de a ne referi la dosarele judiciare care vă este comunicat prin prezenta.

[omissis] [numele judecătorului stagiar, instanța de trimitere]